JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

M. POIARES MADURO

14 päivänä heinäkuuta 2005 [1]

1. Tässä asiassa Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaiden ylin tuomioistuin) esittää yhteisöjen tuomioistuimelle kaksi kysymystä, jotka koskevat pääomansijoitusveron kantamista, joka liittyy Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautuneen emoyhtiön tytäryhtiönsä tytäryhtiölle, joka on sijoittautunut Saksaan, antamaan suoraan epämuodolliseen pääomasijoitukseen. Pääasiassa on kyse siitä, onko Alankomaiden veroviranomaisilla oikeus kantaa pääomansijoitusvero tytäryhtiöltä, joka on sijoittautunut Alankomaihin. Kansallinen tuomioistuin pyytää ensiksi pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista 17 päivänä heinäkuuta 1969 annetun neuvoston direktiivin 69/335/ETY [2] 4 artiklan 2 kohdan b alakohdan tulkintaa. Hoge Raad viittaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa ESTAG 17.10.2002 antamaan tuomioon [3] ja kysyy erityisesti, onko tytäryhtiön katsottava olevan pääomasijoituksen todellinen saaja. Hoge Raad pyytää toisella kysymyksellään yhteisöjen tuomioistuinta ottamaan kantaa asiaan sijoittautumisvapauden kannalta.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A *Asiaa koskeva yhteisön lainsäädäntö*

2. Direktiivin 69/335 tavoitteena on sen johdanto-osan ensimmäisen perustelukappaleen mukaan edistää pääomien vapaata liikkuvuutta. Johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että tämän tavoitteen saavuttaminen edellyttää, että yritysten pääoman hankintaan yhteismarkkinoilla kohdistuva vero kannetaan vain kertaalleen ja että tämän veron olisi oltava samansuuruinen kaikissa jäsenvaltioissa.

3. Direktiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan "pääomansijoitusveron alaisia toimia verotetaan ainoastaan siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella pääomayhtiön tosiasiallinen johto on silloin, kun nämä toimet suoritetaan".

1 — Alkuperäinen kieli: portugali.

2 — EYVL L 249, s. 25; sellaisena kuin direktiivi on viimeksi muutettuna Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, tehdyllä asiakirjalla (EUVL 2003, L 236, s. 33).

3 — Asia C-339/99, ESTAG, tuomio 17.10.2002 (Kok. 2002, s. I-8837).

4. Direktiivin 4 artiklassa säädetään, mistä toimista on suoritettava pääomansijoitusveroa. Nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksellisin osin 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Seuraavista toimista on suoritettava pääomansijoitusveroa:

— —

c) pääomayhtiön yhtiöpääoman korottamisesta kaikenlaisten omaisuuserien sijoittamisella;

— — "

5. Direktiivin 4 artiklan 2 kohdassa säädetään nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta merkityksellisin osin seuraavaa:

"Seuraavista toimista voidaan kantaa pääomansijoitusveroa, kunhan niistä kannettiin 1.7.1984 yhden prosentin suuruinen vero:

— —

b) pääomayhtiön varojen lisääminen sellaisilla osakkaan suorituksilla, jotka eivät johda yhtiöpääoman korottamiseen, mutta jotka johtavat oikeuksien muuttumiseen yhtiössä tai jotka voivat lisätä yhtiöosuuksien arvoa;

— — "

6. Direktiivin 69/335 7 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot voivat joko vapauttaa pääomansijoitusverosta kaikki muut kuin 1 kohdassa tarkoitetut toimet tai kantaa niistä yhtenäisen veron, joka ei ole yhtä prosenttia suurempi."

B *Asiaa koskeva kansallinen lainsäädäntö*

7. Alankomaissa pääomansijoitusvero kannetaan Wet op belastingen van rechtsver-

keerin (oikeustoimien verotuksesta annettu laki, jäljempänä WBR) mukaisesti.[4] WBR:n 32 §:n 1 momentin mukaan pääomansijoitusvero kannetaan Alankomaihin sijoittautuneiden yksiköiden osakepääoman hankinnasta.

8. WBR:n 34 §:n c momentin mukaan osakepääoman hankintana pidetään "pääoman hankintaa laskemalla liikkeeseen voitonjakoon oikeuttavia todistuksia, osakastodistuksia ja vastaavia todistuksia, jotka oikeuttavat osuuteen voitosta tai tuotosta".

9. Algemene wet inzake rijksbelastingenin (yleinen valtionverolaki, jäljempänä AWR) 63 § sisältää yleisen kohtuullistamislausekkeen, jonka perusteella valtiovarainministeri tai valtiosihteeri valtiovarainministeriössä voi tietyissä tapauksissa tai tapausluokissa myöntää vapautusta, jos verolain soveltaminen johtaa kohtuuttoman ankaraan lopputulokseen.

10. Ennakkoratkaisupyynnöstä ja Alankomaiden hallituksen kirjallisista huomautuksista käy selville, että veroviranomaiset noudattivat pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi vertikaalisen konsernin sisällä tapahtuvien epämuodollisten pääomasijoitusten osalta yleistä kohtuullistamislausekkeeseen perustuvaa käytäntöä. Kun pääomasijoitus tuli emoyhtiöltä suoraan tytäryhtiön tytäryhtiölle, pääomansijoitusvero kannettiin vain tytäryhtiön tytäryhtiöltä. Tätä käytäntöä noudatettiin kuitenkin vain, kun tytäryhtiö ja tytäryhtiön tytäryhtiö olivat sijoittautuneet Alankomaihin. Ennakkoratkaisupyynnössä todetaan, että jos tytäryhtiön tytäryhtiön kotipaikka ei ollut Alankomaissa mutta tytäryhtiön oli, pääomansijoitusvero kannettiin tytäryhtiöltä. Kansallisen tuomioistuimen mukaan käytännön noudattamisessa vaikutusta ei ollut sillä, oliko tytäryhtiön tytäryhtiön sijoittautumisvaltio kantanut pääomansijoitusveron tytäryhtiöön tehdystä suorasta epämuodollisesta pääomasijoituksesta vai ei. Alankomaiden hallitus tuo kirjallisissa huomautuksissaan esille, että mitään yleistä käytäntöä niihin tytäryhtiöiden tytäryhtiöihin, joiden kotipaikka ei ollut Alankomaissa, tehtyjen sijoitusten osalta ei ollut, vaan yksittäistapauksittain päätettiin siitä, johtiko pääomansijoitusveron kantaminen tytäryhtiöltä kohtuuttoman ankaraan lopputulokseen. Pääomansijoitusveron kantamisen Alankomaihin sijoittuneelta tytäryhtiöltä ei katsottu johtavan kohtuuttoman ankaraan lopputulokseen kuitenkaan silloin, kun tytäryhtiön tytäryhtiön kotipaikka oli maassa, joka ei kantanut pääomansijoitusveroa.

II Tosiseikat ja ennakkoratkaisukysymykset

11. Senior Engineering Investments BV (jäljempänä SEI) on Alankomaiden oikeuden

4 — Stb. 1970, 611. Sellaisena kuin laki on muutettuna 13.12.1996 annetulla lailla (Stb. 1996, 652).

mukaan perustettu rajavastuuyhtiö, jonka kotipaikka on Alankomaissa. Kaikki SEI:n osakkeet omistaa Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautunut Senior Engineering Investment Ltd (jäljempänä emoyhtiö). SEI omistaa kaikki Saksaan sijoittautuneen Senior Engineering Trading Gesellschaft für Autolieferteile mbH:n (jäljempänä tytäryhtiön tytäryhtiö) osakkeet.

12. Emoyhtiö teki 8.12.1997 10 071 000 Saksan markan (DEM) (eli 11 359 000 Alankomaiden guldenin (NLG)) suuruisen pääomasijoituksen tytäryhtiön tytäryhtiön ylikurssirahastoon. Tästä tytäryhtiön tytäryhtiöön tehdystä pääomasijoituksesta ei kannettu pääomansijoitusveroa Saksassa.

13. Alankomaiden veroviranomaiset kantoivat SEI:ltä kyseisestä sijoituksesta pääomansijoitusverona 113 490 NLG. SEI teki tämän summan osalta oikaisuvaatimuksen verotarkastajalle ja vaati summan palauttamista. Verotarkastaja hylkäsi päätöksellään kyseisen vaatimuksen. SEI haki muutosta tähän päätökseen Gerechtshof te 's-Gravenhagessa (Haagin alueellinen muutoksenhakutuomioistuin). Kyseinen tuomioistuin pysytti 18.1.2001 tekemällään tuomiolla tarkastajan päätöksen. Tämän jälkeen SEI haki kyseiseen tuomioon muutosta Hoge Raad der Nederlandenissa.

14. Hoge Raad esitti 21.11.2003 tekemällään päätöksellä ennakkoratkaisupyynnön yhteisöjen tuomioistuimelle. Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Hoge Raad tiedustelee yhteisöjen tuomioistuimen asiassa ESTAG antaman tuomion merkitystä nyt käsiteltävänä olevalle asialle. Asiassa ESTAG, joka koski direktiivin 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, annetussa tuomiossa yhtiön katsottiin olevan velvollinen maksamaan pääomansijoitusveroa sen tytäryhtiöihin tehdyistä sijoituksista, koska olosuhteista ilmeni selvästi, että kyseisten sijoitusten todellisena saajana oli ensin mainittu yhtiö. [5]

15. Lisäksi Hoge Raad kysyy, onko veroviranomaisten noudattamaa käytäntöä, jonka mukaan tytäryhtiö vapautetaan pääomansijoitusverosta, jos sekä tämän yhtiön että sen tytäryhtiön kotipaikat ovat Alankomaissa, pidettävä EY 43 artiklassa kiellettynä sijoittautumisvapauden rajoituksena. Hoge Raad on erityisesti sen takia, että Saksa ei ole kantanut pääomansijoitusveroa tytäryhtiön tytäryhtiöltä, epävarma siitä, onko kyseessä este toiseen jäsenvaltioon sijoittautumiselle silloin, kun nyt käsiteltävänä olevan kaltaisessa tapauksessa konsernilta ei kokonaisuudessaan kanneta enempää pääomansijoitusveroa kuin mikä kannettaisiin, jos sekä tytäryhtiö että tytäryhtiön tytäryhtiö olisivat sijoittautuneet Alankomaihin.

5 — Em. asia ESTAG, tuomion 45–47 kohta.

16. Hoge Raad pyytää tämän vuoksi yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

"1) Sallitaanko 17.7.1969 annetun neuvoston direktiivin 69/335/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 10.6.1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/303/ETY, 4 artiklan 2 kohdan b alakohdassa se, että yhtiöltä kannetaan pääomansijoitusvero siitä, että kyseisen yhtiön emoyhtiö on tehnyt suoran epämuodollisen pääomasijoituksen kyseisen yhtiön tytäryhtiölle, ja jos sallitaan, millä olosuhteilla on tällöin merkitystä, ja erityisesti, onko merkitystä sillä, onko kyseistä yhtiötä taloudelliselta kannalta tarkasteltuna pidettävä tämän suoran epämuodollisen pääomasijoituksen todellisena saajana?

2) Estääkö EY:n perustamissopimuksen 52 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 43 artikla) ja EY:n perustamissopimuksen 58 artiklassa (josta on tullut EY 48 artikla) määrätty sijoittautumisvapaus sen, että jäsenvaltion verohallinto noudattaa käytäntöä, jonka mukaan yhtiöltä ei kanneta pääomansijoitusveroa kyseisen yhtiön tytäryhtiöön tekemästä suorasta epämuodollisesta pääomasijoituksesta, jos kyseisen yhtiön tytäryhtiö on sijoittautunut tähän jäsenvaltioon, ja onko tällöin merkitystä — pitäen lähtökohtana sitä, että direktiivissä sallitaan nyt esillä olevan tapauksen kaltaisessa tapauksessa pääomansijoitusveron kantaminen sekä yhtiöltä että sen tytäryhtiöltä — sillä, onko koko konsernilta kannettu enemmän pääomansijoitusveroa kuin olisi kannettu silloin, jos sekä yhtiö että sen tytäryhtiö olisivat sijoittautuneet Alankomaihin?"

17. Alankomaiden hallitus, SEI ja komissio ovat esittäneet yhteisöjen tuomioistuimelle kirjallisia huomautuksia sekä 26.5.2005 pidetyssä istunnossa suullisia huomautuksia.

III Asian arviointi

18. Kansallinen tuomioistuin pyytää ensimmäisellä kysymyksellään direktiivin 69/335 4 artiklan 2 kohdan b alakohdan tulkintaa.

19. Alankomaiden hallitus tuo kirjallisissa huomautuksissaan esille, että kun emoyhtiö on korottanut tytäryhtiön tytäryhtiön pääomaa, se on lisännyt SEI:n varoja ja siten lisännyt SEI:n yhtiöosuuksien arvoa. SEI:n yhtiöosuuksien arvon lisääntymiseen kohdistuu näin ollen 4 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukainen pääomansijoitusvero. Tästä seuraa, että pääomansijoitusvero voidaan kantaa sekä tytäryhtiön tytäryhtiöltä

että SEI:ltä. Alankomaiden hallituksen mukaan tämä on taloudellisten realiteettien mukaista, sillä molempien yhtiöiden taloudellinen suorituskyky on kasvanut.

20. SEI ja komissio väittävät, että Alankomaiden hallituksen kanta perustuu direktiivin väärälle tulkinnalle. SEI:n ja komission mukaan pääomansijoitusveroa ei voida kantaa kahta kertaa saman toimen perusteella. SEI huomauttaa tältä osin, että Alankomaiden näkemys tarkoittaa sitä, että jos ketjussa olisi ollut useampia yrityksiä, näiltä kaikilta olisi kannettu pääomansijoitusvero.

21. Vaikuttaa siltä, että Alankomaat pitää tytäryhtiön tytäryhtiölle tehtyä sijoitusta kahtena toimena yhden sijasta. Tämä näkemys perustuu kuitenkin väärinymmärrykseen siitä, mikä on toimi ja mitä on pidettävä ainoastaan tämän toimen seurauksena. Sitä taloudellista vaikutusta, mikä sijoituksella tytäryhtiön tytäryhtiöön on SEI:lle, ei selvästi voida itsessään pitää toimena.

22. Mielestäni on hylättävä myös se näkemys, että yksi toimi voi samanaikaisesti olla verotettava tapahtuma eri jäsenvaltiossa. Direktiivin, jonka tarkoituksena on edistää pääomien vapaata liikkuvuutta, lähtökohtana on periaate, jonka mukaan pääomansijoitusvero on kannettava vain kertaalleen.[6] Tätä tarkoitusta varten direktiivin 4 artiklassa määritellään verotettava toimi ja 2 artiklassa määritetään, missä jäsenvaltiossa tätä tointa verotetaan. Lisäksi 2 artiklassa nimenomaisesti todetaan, että "toimia verotetaan ainoastaan" yhdessä jäsenvaltiossa. Direktiivin systematiikka ja tarkoitus vahvistavat näin ollen sen, että kun toimi kuuluu 4 artiklan soveltamisalaan ja siten sen perusteella voidaan kantaa pääomansijoitusvero yhdessä jäsenvaltiossa, saman toimen perusteella ei voida samanaikaisesti kantaa pääomansijoitusveroa toisessa jäsenvaltiossa.

23. Se seikka, että Saksan veroviranomaiset eivät tosiasiassa kantaneet pääomansijoitusveroa kyseessä olevasta toimesta, ei vaikuta siihen, voidaanko pääomansijoitusvero kantaa SEI:ltä. Saksa on käyttänyt direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaista mahdollisuutta olla kantamatta pääomansijoitusveroa lainkäyttöpiirissään. Se seikka, että tietty jäsenvaltio on käyttänyt mahdollisuutta vapauttaa toimia pääomansijoitusverosta, on merkityksetön tarkasteltaessa sitä, missä jäsenvaltiossa toimi katsotaan verotettavaksi tapahtumaksi direktiivin 2 artiklan mukaisesti.

6 — Direktiivin 69/335 johdanto-osan kuudes perustelukappale.

24. Koska tietty toimi ei voi olla verotettava tapahtuma useammassa jäsenvaltiossa, jäljelle jää kysymys siitä, onko nyt käsiteltävänä olevaa toimea pidettävä verotettavana tapahtumana Saksassa vai Alankomaissa.

25. Alankomaat voi todennäköisesti kantaa pääomansijoitusveron — toisin kuin Saksa — jos sijoituksen tytäryhtiön tytäryhtiöön on katsottava tosiasiassa olevan yhtiömiehen suoritus SEI:lle.[7] Tässä tapauksessa toimeen sovelletaan direktiivin 4 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja SEI:tä pidetään tytäryhtiön tytäryhtiön sijasta suorituksen todellisena saajana. Komissio ei hyväksy tällaista tulkintaa. Komissio huomauttaa, että sijoitus on lisännyt tytäryhtiön tytäryhtiön pääomaa ja näin ollen siihen on sovellettava 4 artiklan 2 kohdan b alakohtaa. Komissio katsoo, että jos toimeen sovelletaan 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, merkitystä ei enää ole sillä, voidaanko siihen soveltaa 4 artiklan 2 kohdan b alakohtaa. Käytännössä katsoen komissio väittää, että 4 artiklan 2 kohta on toissijainen suhteessa 4 artiklan 1 kohtaan.

26. En jaa komission näkemystä. On totta, että kyseinen näkemys olisi sellainen ratkaisu Hoge Raadin ratkaistavana olevaan ongelmaan, joka vastaa vaatimusta siitä, että pääomansijoitusveroa ei saa kantaa saman toimen johdosta kahdessa eri jäsenvaltiossa. Vaikka 4 artiklan 1 ja 2 kohtaa ei voidakaan soveltaa samanaikaisesti, en ole kuitenkaan täysin vakuuttunut siitä, että näiden kahden säännöksen välillä on selvä hierarkkinen suhde.[8]

27. Lisäksi oikeudenkäynnin aikana on tullut esille epäilyksiä siitä, johtiko kyseessä oleva sijoitus todella direktiivin 4 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla pääoman korottumiseen tytäryhtiön tytäryhtiön tasolla, kuten komissio ja kansallinen tuomioistuin katsovat. Alankomaiden hallitus toi suullisessa istunnossa esille, että 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa sovelletaan vain, jos kyseessä on osakeanti.[9] Nyt käsiteltävässä tapauksessa ei liikkeelle laskettu uusia osakkeita.[10] Näin ollen Alankomaiden hallitus

7 — Tältä osin Alankomaiden hallitus viittaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-49/91, Weber Haus, 13.10.1992 antaman tuomion 11 kohtaan (Kok. 1992, s. I-5207).

8 — Direktiivin 69/335 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetaan toimia, joista on kannettava pääoman hankintaveroa, ja 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetaan toimia, joista voidaan kantaa pääoman hankintaveroa. Näin ollen nämä kaksi kohtaa ovat selvästi toisensa poissulkevia. Lukuun ottamatta kohtien numerojärjestystä, mikään ei kuitenkaan viittaa siihen, että toista kohtaa on sovellettava ennemmin kuin toista.

9 — Ks. vastaavasti julkisasiamies Kokottin asiassa C-46/04, Aro Tubi Trafilerie esittämä ratkaisuehdotus (asian käsittely on vielä kesken yhteisöjen tuomioistuimessa). Ratkaisuehdotuksen 27 kohdassa todetaan, että direktiivin 69/335 4 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu pääoman korottaminen edellyttää normaalisti, että joko lasketaan liikkeeseen uusia osakkeita tai korotetaan jo liikkeeseen laskettujen osakkeiden nimellisarvoa.

10 — Yhteisöjen tuomioistuimelle ei ole toimitettu yksityiskohtia toimen sopimusperustasta, mutta Hoge Raad kuvaa kyseessä olevaa toimea epämuodollisena pääomasijoituksena tytäryhtiön tytäryhtiön ylikurssirahastoon. Tämän kuvauksen perusteella vaikuttaa siltä, että kyseessä ollut toimi oli jo kokonaan maksettuihin osakkeisiin kohdistuva sijoitus. Toisin sanoen sijoitus tehtiin yhtiöosuuksien saamisen jälkeen ja ilman takaisinmaksuvelvollisuutta.

katsoo, että tämä sijoitus ei johtanut tytäryhtiön tytäryhtiön pääoman korottumiseen, vaan sen varojen lisääntymiseen 4 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

28. Sen pohdinnan, johtiko toimi tytäryhtiön tytäryhtiön kannalta 4 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuun pääoman korottumiseen vai 4 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun varojen lisääntymiseen, lopputulos ei mielestäni vaikuta Hoge Raadille annettavaan vastaukseen.

29. Hoge Raadin ensimmäinen kysymys liittyy pääasiallisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa ESTAG antamaan tuomioon. Ajatuksen siitä, että SEI:ltä voitaisiin kantaa pääomansijoitusveroa, olisi perustuttava siihen, että nyt käsiteltävänä oleva asia ja asia, joka johti asiassa ESTAG annettuun tuomioon, vastaavat toisiaan siinä määrin, että, että SEI:n on katsottava olevan tytäryhtiön tytäryhtiön sijasta todellinen saaja. Tämä väite on kuitenkin hylättävä.

30. Pääomansijoitusvero on pääsääntöisesti kannettava siltä yhtiöltä, joka on sijoituksen välitön saaja — tässä tapauksessa tytäryhtiön tytäryhtiö. Kun tapauksen olosuhteiden perusteella on selvää, että todellinen saaja on toinen yhtiö, pääomansijoitusvero voidaan poikkeuksellisesti kantaa tältä yhtiöltä. [11] Tällaisissa olosuhteissa on kuitenkin voitava todeta, että sijoitus on tehty vastiketta vastaan eli osakkuutta, [12] tuottooikeustodistuksia [13] tai muita pääomayhtiössä oikeuksia tuottavia suorituksia vastaan. Vain silloin, kun sijoitus on tehty vastiketta vastaan, voidaan katsoa, että välitön saaja ei ole todellinen saaja. Olosuhteista on käytävä ilmi, että pääomayhtiöön (välitön saaja) tehty sijoitus oli edellytyksenä oikeuksien saamiselle toisesta pääomayhtiöstä (todellinen saaja). Jos sijoitusta ei ole tehty vastiketta vastaan, todellisen saajan yksilöimisellä ei ole merkitystä, ja on noudatettava pääsääntöä.

31. SEI:tä voidaan näin ollen pitää todellisena saajana vain siinä tapauksessa, että tytäryhtiön tytäryhtiöön tehdyn sijoituksen vastikkeena oli oikeuksia SEI:stä. Näin on siitä riippumatta, johtiko sijoitus tytäryhtiön tytäryhtiön tasolla pääoman korottumiseen direktiivin 4 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti vai sen varojen lisääntymiseen direktiivin 4 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti.

11 — Em. asia ESTAG, tuomion 47 kohta.

12 — Kuten asiassa ESTAG.

13 — Kuten yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-71/00, Develop, 17.10.2002 antamassa tuomiossa (Kok. 2002, s. I-8877) ja asiassa C-138/00, Solida ja Tech, 17.10.2002 antamassa tuomiossa (Kok. 2002 s. I-8905).

32. Vaikka emoyhtiön tytäryhtiön tytäryhtiöön tekemä sijoitus on lisännyt SEI:n varoja, sitä ei tehty vastikkeena oikeuksien saamisesta SEI:stä. Näin ollen pääsääntöä noudattaen tytäryhtiön tytäryhtiötä on pidettävä pääomansijoitusveron kantamisen kannalta sijoituksen saajana.

33. Näillä perusteilla on todettava, että kyseessä oleva toimi muodostaa verotettavan tapahtuman vain Saksassa. Koska Alankomailla ei ole mahdollisuutta kantaa pääomansijoitusveroa tytäryhtiöltä, toiseen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

IV Ratkaisuehdotus

34. Näin ollen katson, että yhteisöjen tuomioistuimen pitäisi ratkaista asia seuraavasti:

Pääomansijoitusveron kantaminen yhtiöltä sellaisesta suorasta sijoituksesta, josta on kyse pääasiassa ja jonka kyseisen yhtiön emoyhtiö on tehnyt mainitun yhtiön tytäryhtiölle, jonka johdon tosiasiallinen sijaintipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, on 17.7.1969 annetun neuvoston direktiivin 69/335/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 10.6.1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/303/ETY, 4 artiklan 2 kohdan b alakohdan vastaista.